

Voorwoord

Ernstig ziek zijn heeft een enorme impact op het leven. Woorden en beelden brengen troost, erkenning, warmte in deze moeilijke tijden.

Dit was het uitgangspunt van een aantal leden van vzw Gynca's en ze gingen aan de slag, o.a. door zelf te schrijven en auteurs te contacteren. Maandenlang werd er gewerkt om het idee te realiseren door Annelies, Caroline, Kathleen, Mieke, Nadia en Patricia.

TROOST bij KANKER brengt een 50-tal gedichten en teksten voor mensen met kanker en hun naasten. De selectie werd gemaakt door lotgenoten en de inhoud is grotendeels geschreven door mensen met kanker.

De warme, stijlvolle tekeningen zijn gecreëerd door Ágnes Szuhai en Caroline & Dominique. Ze ondersteunen het geheel en zorgen voor rustpunten.

Deze uitgave kon tot stand komen dankzij de vrijwillige medewerking van heel wat mensen. Dank je wel voor de tekstbijdrage, de tekening, de morele of daadwerkelijke steun en de sponsoring!

Ga weg

Ik had gedacht de honderd net te halen,
rollatorloos en in gestrekte draf.
Ik wou nog een miljoen gedichten af.
Musea wachtten. En theaterzalen.

Ik wilde nog oneindig vele malen
verwijlen waar ik mij het liefst begaf.
Ik fietste fluitend tussen wieg en graf,
de voeten geen moment op de pedalen.

Helaas. Daar is ineens de eindigheid
die plotsklaps als een nietsontziende tanker
de gevel sloop, de kamer binnenrijdt.

Het leven gaat genadeloos voor anker,
gehoorzaam aan de grillen van de tijd.
Ga weg, gezwinde grijsaard. Met je kanker.

Stijn De Paepe

Vriendschap geeft
maar mag ook vragen
waar vriendschap leeft
wordt samen beleefd
maar ook samen gedragen.

Bekendmaken van de ziekte kanker ...

Gisterenavond kwamen we met vrienden terug van een gezellig etentje. Enkele kilometers voor we thuis waren, deelde een vriendin mee dat ze deze week te horen heeft gekregen dat ze kanker heeft en binnenkort wordt geopereerd.

Die mededeling sneed door vlees en bloed, het plezier sloeg meteen om naar een soort verslagenheid.

Ze maakte er geen drama van, maar vertelde dat ze zelf dit ogenblik, in de auto met de blik gericht op het verkeer (ze reed zelf met de wagen), had uitgekozen om het ons mee te delen.

Ze is een heel lieve en sterke vrouw en het was bewonderenswaardig hoe ze deze tijding bracht. Onze schouders staan klaar om haar te steunen en wanneer ze maar wil, mag ze erop leunen.

We hebben nog een tijd gepraat, althans we hebben voornamelijk haar laten praten. In de mate van het mogelijke hebben we haar en ook haar man moed ingesproken.

Die momenten versterken onze vriendschapsband en alhoewel de angst voor hetgeen komen gaat, er niet door verdwijnt, zal haar/hun kracht om stappen naar genezing te zetten, groter zijn.

Op dat ogenblik herinnerde ik me weer helemaal hoe moeilijk het is om te laten weten dat je zelf ook een “slachtoffer” van kanker bent geworden.

Enerzijds is er het vreemde gevoel dat je plots overvalt en dat je zelf volop moet verwerken.

Anderzijds is er het gegeven dat je familie en vrienden slecht nieuws moet meedelen.

Het leven zal nooit meer hetzelfde zijn, dat besef je op dat moment ten volle.

© Marc Geyens
www.marcgeyens.be